İnsan sevdiklerinden kaçını kaybederse, o kadar ölür

(Publilius Syrus)

Toprağa sarıverdik –dün-bir kardeşimi, yoldaşımı, dostumu “bana toprağım” diyen SARKİSİMİZİ kaybetik.

T.C devletin Afrin’e yaptığı saldırıyı protesto için akşamdan İrfan yoldaşla sabahlıyorduk ki, Paris’in sokakları güne uyanırken Faşizme -diktanın saldırılarına karşı kinimiz ve öfkemiz her zamankinden daha yüksekti. binlerin katıldıgı AFRİN’İ desteklemek TC’ yi kınamak için adeta Paris’in sokakları inliyordu , “AFRİN TC' ye mezar olacak” sesler ile inliyordu.

Yürüyüşten sonra yorgun yorgun eve yaklaştığımda dünya sıgmaz duygusu içimi, her tarafımı derin sıkıntı ile sararken, hasta olan her daim yüreğimdeki Sarkis’in ölümünü biliyor bana söylemyor , sesi her tarafımı sarmıştı ki, eve geldiğimde bilgisayarımı açar açmaz Sarkis’in Ölüm haberi karşımda duruyordu ve ben bir kez daha ölürcesine yıkıldım.

Peblilius Syrus'un, "İnsan sevdiklerinden kaçını kaybederse, o kadar ölür" deyimiyle ben bir kez daha ölmüştüm.

Öyle ki, saygı , sevgi ve özlemlerimle kaybettiğim yoldaşlarım film şeridi gibi gözümün önünde sıralanıyordu, yine... Sol cinayetlerden kaybettiğim yoldaşlarımı katmasam da illet hastalık kanserin bizden kopardığı işçi sınıfına , sosyalizme ömrünü veren Mehmet Koç yoldaşım, faşistler tarafından kurşunlanan ve sakat kalan İsviçre'de yitirdiğim Kemal yoldaş ve ardından İbrahim Yalçın, Mahmut Saç, cezaevi direnişinin sembollerinden Halil Güven'in ardından kardeşim, yoldaşım, toprağım SARKİS'İN kaybı ile bir kez daha ölüyordum.

Sarkis Kevorki Hatspanian, Ermeni halkının içinden ender çıkan Devrimcilerden sadece biridir. Sarkis, her ne kadar Ermeni olsa da O Arap alevilerin içinde büyüyen kendini geliştiren derin bir araştırmacı- yazar olmayı başaran kaleme aldığı her yazısını belgeleyen Devrimci- sosyalist bir yazardır.

12 Eylül faşizmin siyasi erke el koymasıyla on binlerce sosyalist devrimci ülkesini, yaşam alanlarını terk etmek zorunda kaldığını hepimiz biliyoruz.

Kardeşim Sarkis tüm diğer devrimciler gibi 12 Eylül faşizmin saldırılarından kurtulmak için sevdiği büyüdüğü toprakları da bırakarak Fransa'da sürgün hayatına ve devrimci mücadelesine ara vermeden Paris'te sürdürmeye calıştı. Ve en laik bir şekilde devrimci mücadeleyi Ermeni halkın haklı davası için yorulmadan, bıkmadan Türkiyeli sol hareketlerin içinde dayanışmasını ve Fransa'da bulunan Ermeni halkını örgütlemeye kendi kültürlerini ve davalarını sahiplenmeleri için hep mücadele etti.

O içinde bir volkan gibi yanan bağımsız ERMENİSTAN DEVLETİ hayali ile yaşadı. Nitekim Sovyetlerin dağılmasıyla Ermenistan'ın bağımsızlığını ilanı ile ilk işi kalbinde, hayalinde yatan Ermeni Ülkesini daha da ileri bir yere getirmek aşkı ile Fransa'dan ayrılarak Ermenistan'a yerleşmeye karar verdi.

Artık hayalindeki toprağında araştırmalarını derinleştirmeye ve kendini geliştirme imkanı bulmuştu. Nitekim istediğine kavuşmuştu.

Sarkis'in, mücadelesi yazılarla, sözcüklerle anlatılmayacak kadar geniş ve sonsuzdur. Herkesin sevgisini kazanmış, yüreğindeki fırtınaları çekincesiz dopraca söyleyen, eleştiriye ve öz eleştiriye açık yürekli birisidir. Çok mütevazi birisidir. Kimsenin kalbini kolayca kırmak istemeyen, tüm renklere eşit duran Ermeni halkının nadir yetiştirdiği araştırmacı- yazar devrimci sosyalistlerden birisidir

Halkına yüreğinden bağlı biri olarak dünyanın öbür ucunda olsa bile 1915 Ermeni Katliamı'nda aile fertlerini kaybedenleri buluşturmak için her zaman uğraşan bunun için mücadele eden birisidir.

Bir sabah interneti açmamla karşıma Sarkisi'n mesajı düşüyor;

" Toprağım Devrimci bir Ermeni olan Kiriko'yu tanıyor musun? Onun çocukları Metz şehrinde bir kamptalar ve sınır dışı edileceklerini duydum bu konuda yardımcı olursan sevinirim Kiriko'yu bulursan onları buluştururuz vs saygılar. Toprağın (Sarkis) "

Sarkis kardeşimle Ermenistandayken Süriye konusunda çok tartışmalarımız oluyordu, hemen hemen haftada bir gün tartışıyorduk .

İşte o anılara karışan unutulmayacak mesajlarımızdan bir kaçını paylaşmak isterim.

-Merhabalar... Hasan, merhaba sarkis Hatspanian, Sarkis Kesab konusunda Arap Alevi dostlarımızı aktive edebilmek için ne yapmak gerek ? Tüm halkı Latakiye'ye götürmüşler. Aynı 1915'te Samandağ'daki soydaşlarımızın yaşadıkları yaşanıyor ve o insanlar bir yüzyılda iki defa mağduriyet yaşıyorlar.

-Toprağım neden Arap- Alevi dostlar bir açıklamada bulunmuyorlar ?

Neden? Çünkü kendilerini ifade edebilecek bir örgütlenmeleri yok, maalesef halen burjuvazinin sahte umutlarının peşinde olduklarından.

Sarkis, kardeşim herseyin basit olmadığını yığınların teslimiyetin kol gezdigi bir ortamda yapabileceğimizi yapıyoruz zira bırak Türkiye’dekilerini Avrupa’da olanlar bile kılını oynatmıyor . Özellikle yöremizdeki CHP zihniyetin hakim olması bu işimizi çok zorlaştırıyor maalesef. Acı ama gerçek kimilerini yenilgi daha da keskinleştirir kimilerini de tarihin sayfalarından siler ve başka saflara götürür.

Bu aktardıklarım sadece bir bölümüdür, sonra Faşist anti Ermeni güruhlar tarafından sayfası şikâyet edilip sürekli kapatılıyordu. Ancak o hiç moralini bozmadan mücadelesini ve

araştırmasını , birkimini -bilgisini bizimle paylaşmasına onun birkimlerinden faydalanmaya engel olmuyordu . İnatla Sarkis, birikimlerinden faydalanmaları için her konuda yardımcı olmaya calışyordu.

Kısacası aradan 20 yılı aşkın bir zaman dilimi sonucu yani Ermenistan'a gittiği günden beri bir araya gelmemiştik. Sadece telefon ve sosyal medya aracılığıyla görüşme fırsatımız oluyordu. Son olarak Almanya'da vereceği bir panel için beni davet etmişti. Benim orda bulunmamı çok istiyordu zira o dönemde işim gereği bir fırsat bulup gidememiştim.

Beni arayarak, "Toprağım keşke gelseydin, çok güzel bir panel oldu. Sağlık olsun bir sonraki panelde buluşuruz artık" diyerek konuşmamız sona eriyordu. Ne var ki, hastalığıyla ilgili zere kadar bilgim yoktu ve hiç bana bu konudan bahsetmemişti. Uzun bir zaman sonra keza facebok aracılığıyla bana mesaj gönderiyor.

" Toprağım ben Fransa'dayım" sözlerine hemen cevap verdim. " Pariste misin? nerdeysen söyle adresi gönder hemen geleyim" sözlerime " hayır LYON' dayım" dedi.

'hayırdır' sözlerime "rahatsız olduğunu ve illet olan kansere yakalandığını söylediğinde üzerime adeta kaynamış bir suyun döküldüğünü hissettim. Tabi ki, ona hissetirmemeye calışıyordum amma bu hastalığı bu ileti yeneceğine inanıyordu. Ben de inanıyordum. Hemen arkasından bir isteği bir arzusu varsa söylemesini istedim.

" Toprağım var özellikle senden (...)şunu istiyorum..... alabilirmisin?"

"tamam dedim ne olursa olsun yerine getiririm .. elbete canımı iste canımı veririm sen yeter ki kaldığın hastanenin adresini ver. ben seni nasıl bulacagım "

“sağol toprağım. ACİLCİSİN BULURSUN BENİ” diyerek telefonunu kapatı bir kaç dakika sonra mesajla adresi gönderdi .

Ertesi gün istediklerini tek tek alarak bir arabayla (sonradan mesajla) 500 kilo metre uzakta bulunan yatığı hastane Centre Hospitalier Lyon Sud Batıment 3A unite 23 2eme etege chambre 7 olan yere yola koyuldum. Bir an önce oraya yetişmek ve onunla buluşmak için adeta zamanla yarışır duruma gelmiştim.

Hastane kapısından içeriye girmemle onu aramaya başladığım karşımda duruyordu. Yıllar değiştiriyordu ve ne yazık ki tanıyamadım. O ise beni tanımıştı, morali bozulmasın diye ‘seni tanıyamadım’ diyemedim. “ben seni göremedim zaten gözlerimde pek iyi sayılmaz, göz doktoruyla rendavum var bunun için seni seçemedim “ diyerek işi başka yöne çevirdim hemen odaya çıktık. İsteklerini verdiğimde yüzündeki mutluluk beni de mutlu ediyordu. iki saat gibi bir süre olan sohbetimiz daha çok siyasi olarak olmuştu . Bu esnada “Toprağım, biliyorsun ben TKP geleneğinden gelmiş olabilirim bunu sen hatırlamaya bilirsin. “ dedim.

Gözbebeğindeki gülümsemeyle, “amma zamanında Paris’te söylemiştin,bunu bana öyle mi” diyerek güldüğünde ise ‘ senin ne biçim hafızan varmış yahu’ deyip gülüşmüştük.

Ah anılar...

“Toprağım buraya kadar yüzlerce kilometre mesafeyle geldin bari bir fotograf çekilelim” sözlerine, ‘ hayır seninle bu hastaneden taburcu olacağın inancıyla ve bu hastalığı yeneceğin gün dışarda fotoğraf çekileceğim’ dedim.

“ haklısın toprağım buna ben de inanıyorum”..diyaloğumuzda “ elbete çünkü sen hayatın tüm acılarını çektin ve yendin,bunu da yeneceğini adım gibi biliyorum” ..

Bu sözlerime söylediğim anda mutluluk ve umut dolu gözlerini okuyabiliyordum .

Saat geç olmuştu ve aynı gün Paris’e dönmek zorundaydım. Birbirimize sımsıkı sarılarak ayrılırken, “bir daha geleceğim Sarkis, bir kaç işim var, onları bitirir bitirmez ” ..

“tamam toprağım, kardeşim iyi ki varsın” diyerek ondan ayrıldım. Paris’e yol alırken midemde ağrılar başlamıştı ama umursamadım . Sarkis de beni merak etmiştir diyerek ona mesajla eve geldiğimi yazdım. Hemen kendisi de bana mesajla “Ben de tam ışıgı kapatıp yatmaya hazırlanyordum ki sağ salim eve ulaştığın haberi aldım bu sevindirici haberle sana hayırlı geceler diliyor ve yarın ki ameliyatta zinde katılmam için ben de uyuyup dinlenmeye çekiliyorum. Masselemi haye iyi geceler! “

Sarkisin ameliyatının nasıl gectiğini sabırsızlıkla bekliyordum aradan bir gün sonra bir mesaj gelmişti Sarkisten, “ topragım ameliyat çok iyi gecti “..

Yoldaşım çok sevinmişti beni de sevindirmişti hemen aradım ve iyi dileklerimi iletim. Bana, “ sen nasılsın” deyince ben de o sürede ondan ayrıldığım günün ertesi günü hastaneye kaldırılmış ve kanser teşisi koymuşlardı. Ona, ” sen yendin merak etme ben de yeneceğim” diyerek telefonumu kapatım. Ardından hayatım boyunca beni etkileyecek mesajı Sarkis’ten alıyorum..

-Bak hele..... Gelen bizim başımıza geliyor yahu ! Sana geçmiş olsun diyorum. Kendine iyi bak Habibi iyi ol insanlık bizim gibilerle güzel!.

Ne var ki, aradan 2 aya yakın bir zaman diliminde bana konulan kanser testinin yanlış bir test oldugu ortaya çıkınca ben de fırsat bu fırsat deyip, Sarkis’i bir daha ziyaret etmek için onu aradım. Ne yazık ki, tüm aramalarım cevapsız kalıyordu. Merakla ertesi gün “ben 4 saaat sonra yola cıkacağım mesajıı atınca, hemen bir mesaj geldi Sarkis’ten, “ iyi ki gelmedin boşuna gelecektin, beni başka bir yere götürdüler”..

“ Bende ne zaman dönersen bana haber ver, geleyim” diye yazdım.. Aradan iki gün geçtikten sonra Sarkis’ten bir mesaj alıyorum. “Kürdün eksik olmayan bulguru gibi Arap alevilerin eksik olmayan Çökeleği.. Toprağım canım bizim arap alevilerin çökleğinden istiyor “...

Türkiye’den bacımın gönderdiği çökleklerden bir paket hazırlayıp, Liyon’a gitmek üzere bir arkadaşımla gönderdim .

Ve eline ulaştığını öğrendim..

Sarkis’in kaleme aldığı durumuyla ilgili BAŞIN ÖNE EĞİLMESİN, başlıklı yazısını okuyorum..

BAŞIN ÖNE EĞİLMESİN, ALDIRMA GÖNÜL ALDIRMA !

https://www.youtube.com/watch?v=o6PZsAitVCc

Sabahattin Ali’nin 1930’lu yıllarda Sinop cezaevinde yazdığı güzelim şiirin sözleri son haftada içinde bulunduğum ruh halini en iyi şekilde ifade ettiği için şimdi sizinle paylaşacağım samimi duygularımla harmanlamayı uygun gördüm. Hapishanelerle hastahaneler genellikle biribirlerine benzerler... her ikisinde de hareket edebilme alanınız sınırlı ve bundan da daha önemlisi isteseniz de, istemeseniz de mahkûmu olduğunuz kaderinizle, bir başına, tek başınasınız !...

7 kasım sabahı, aylardır büyük bir umut ve arzuyla beklediğim ameliyatı olmak için hastahaneye yattığımda sevinç doluydu içim. 9 kasım Perşembe sabahının ilk ışıkları günümüzü aydınlatmamışken henüz, anestezinin öngördüğü 10 saatlik uykuya yatıvermiştim çoktan... Operatör-doktorların belirtmesiyle oldukça zorlu bir ameliyatla, aylardan beri gördüğüm kemoterapi tedavisi sayesinde artık oldukça ufaltılmış ve zararsız hale getirilmiş kanaatinde oldukları midemin anasını ağlatmış olan koskoca kanser tümörüyle, pankreas ve aortumda yaşamsal tehdit olarak duruveren yaygın kanser hücrelerini tümüyle alıp, vücudumu bu illetten temizleyeceklerdi.

Hastahane odamda uyanıp, kendime geldiğimde, gecenin geç vakti olduğundan bana yapılmış olan ameliyatın sonuçlarını öğrenebilmem için ertesi sabah doktorların yapacakları oda ziyaretini beklemek durumundaydım ister-istemez.

Ve 10 kasım sabahı “saat dokuzu beş geçe” Ermeni, Elen (Rum) ve Asuri-Süryani kanı, canı ve toprakları üzerine kurulmuş “T.C.” adlı askersel-işgal devletinin Ata’sı addedilen Mustafa Kemal’in dünyamızdan göçettiği saatlerde, hastahane doktorlarının acil servis ameliyatlarıyla meşgul olmaları nedeniyle hiç bir oda ziyaretçim olmadı. 11 ve 12 kasım günlerinin hafta sonuna denk gelmesiyle de artık dayanılmaz bir sabırsızlığa dönüşen beklentim sürdü durdu. Ya sabır, 13 kasım Pazartesi sabahı dört günlük zorlu bir beklemenin ardından sonunda vuku bulan oda ziyaretimde bulunan doktorların ağzından “9 kasım günü, uzun saatler boyu ameliyat masasında karnın açık vaziyette bulunduğun halde sana tıbbî hiçbir müdahalede bulunmadık ve karnını nasıl açtıysak, gerisin geriye kapatmak zorunda kaldık” akılalmaz sözlerinin bende yarattığı şokun sıcağı sıcağına etkisi altındayken, “Bunun nedeni, pankreasının tüm kabuğu üzerinde, yaşamsal çok ciddi bir tehdit olarak gördüğümüz ve orada ne zamandan beri yerleşmiş olduğunu bilemediğimiz kanser metastazlarının oldukça aktif ve yoğun varlığıydı” sözleri yaşadığım kelimelerle anlatılamaz şoku çok daha da arttırmışdı bittabi !

Doktorların biri diğerinin ardından söz alıp anlattıklarıyla, yaptıkları açıklamaları dinleyebilecek direncim ve takatim kalmamıştı artık... doktorların şaşkın bakışları arasında elimde olmadan gözlerimden dökülen yaşlar yaşadığım ruh halini söylenebilecek tüm sözlerden çok daha iyi ifade ettiğinden, odamı dolduran 5-6 kişilik grubun küçük hastahane odamı biri diğerinin ardından terkedip, beni kendi halime ve yalnız bırakmaları o an arzuladığım en büyük istemdi doğal olarak ! Aylardan beri eşitsiz bir kavgayla mücadele ettiğim o hain hastalık yapacağı hıyaneti yapmaya muktedir olmuş, olabilmiş ve beni şimdi “sıfıra sıfır, elde var sıfır” durumunda bırakmayı becermişti demek ki... Bu adaletsizlik, benim yapımdaki inançlı ve inancına sadık inatçı bir insanın kabullenebileceği bir durum değildi ve “madem sıfıra sıfır, elde var sıfır... o halde biz de herşeye sıfırdan ve yeniden başlarız” kararlılığıyla anestizisiz bir uykuya dalmış-gidivermişim işte !

Sabahtan beri içimi doldurmuş olan tüm olumsuzlukların etkilerinden arınmış olarak uyanıp, şöyle iyice kendime gelebilmek için buz gibi suyla yüzümü yıkadığımda karşımdaki aynada gayr-ı ihtiyarî farkettiğim kendimi bildim bileli yüzümden hiç eksik olmayan doğal tebessümü sanki ilk defa farkediyormuşum hissiyatıyla, adını-sanını bilemediğim bir güce elimde olmayan bir şekilde itaat edercesine “Başın öne eğilmesin, aldırma gönül aldırma” şarkısını mırıldanmaya başlamıştım !

Başın öne eğilmesin

Aldırma gönül aldırma

Ağladığın duyulmasın

Aldırma gönül aldırma

Dışarıda deli dalgalar

Gelip duvarları yalar

Seni bu sesler oyalar

Aldırma gönül aldırma

Kurşun ata ata biter

Yollar gide gide biter

Mapus yata yata biter

Aldırma gönül aldırma

Dertlerin kalkınca şaha

Bir sitem yolla Allah'a

Görecek günler var daha

Aldırma gönül aldırma...

Bugün, 15 kasım 2017 sabahı bu satırları yazarken halen mırıldandığım şarkı sözleriyle birlikte 13 kasım sabahından itibaren aklımdan hiç çıkmayan bir düşüncemi de sizlerle paylaşarak yazımı noktalamak istiyorum. Yıllardan beri okuduğunuz herhangi bir yazımın, her kelimesi ve satırı kadar adil, namuslu ve dürüst oluşunu anamdan emdiğim süte borçlu olduğumdan, 2 gün

önce kendi kendime vermiş olduğum “Kanser denilen illet, eğer ben seni altedip de yenmesem, anamdan emdiğim süt bana helal olmasın !” sözlerine sadık olarak yaşamaya devam edeceğimi bundan böyle bilmenizi ve sizlerin de bu kavganın birebir şahidi olacağından hiç kuşku duymamasını istiyorum.

Günün birinde adımı-soyadımı, kimliğimi, varlığımı bellediğinizden silseniz de, başkasına, başkalarına değil, bu dünyada kandıramayacağım tek varlığa, kendime vermiş olduğum bu sözümü olmaya ki unutasınız sakın !

Adıyamanlı Mariam Manuşyan-Hatspanian ad-soyadlı kutsal bir Ermeni ananın helal sütünü emerek büyümüş olan bendenizin, her ne pahasına olursa olsun, KANSER adı verilen bu illeti “başım öne eğilmeden” mutlaka ama mutlaka yeneceğinden her ama herkesin kendi adı gibi emin olmasını istiyorum!

Bu böyle biline !...

Sarkis HATSPANIAN

Fransa, 15 kasım 2017

Bu yazıyı okuyunca bir kez daha öleceğimi artık anlamıştım ve Sarki’si defalarca aramama rağmen cevap alamıyordum artık telefonlar susmuştu, hayat durmuştu benim için.. hani derler

ya ölürken iz bırakacaksın! Sarkis, hayata istemeyerek iradesi dışında veda etmesinin arkasında çok büyük iz bıraktı. Bu izler asla silinmeyecek kadar büyüktür benim için...Ermeni Halkı başta olmak dünyanın tüm ezilen dışlanan ve ötekileştirilen halkların büyük kaybıdır Sarkis'in hayata veda etmesi.

Ermenistan halkı, kalk ve kucağını aç Sarkis geliyor! Ermenistan'ı bağrına basmak için.. Sen hep kalbimde yaşıyacaksın ve izlerin hep bir nesilden bir nesile aktarılacağına emin ol güzel kardeşim SARKİS güle güle yıldızlar ışığın olsun.